Μπροστά στο μηδέν (Βασίλης Σπυρόπουλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 28 Ιανουαρίου, 2009

Σκοτάδι πίσσα. Απογοήτευση. Αγανάκτηση. Μηδενισμός. Μια απαξίωση, που όμοιά της δεν είχε κανείς ματαδεί. Απαξίωση για όλους και για όλα, καλά και κακά, όμορφα και άσχημα, λογικά και άλογα, ηθικά και ανήθικα. Άραγε, από ποιόν εξέπεσε η ηθική και το μέτρο, για να τα βρούμε εμείς;

Ποιοί «εμείς», όμως; Είναι δύσκολο να ορίσει κανείς το «εμείς», με τον κατήφορο που έχει πάρει η ζωή μας. **Την ευθύνη γι' αυτόν τον κατήφορο, δεν την έχουμε εμείς; Και βέβαια την έχουμε τη ρημαδοευθύνη για τις επιλογές μας**. Έχουμε τεράστια ευθύνη για τον τρόπο που ζούμε, που οδηγούμε στους δρόμους, που συμπεριφερόμαστε στον διπλανό μας, που τρώμε, που κοιμόμαστε. Η ευθύνη, αν μη τι άλλο, είναι μια έννοια που βαραίνει όχι τα ζώα, αλλά τον άνθρωπο. Γιατί ο άνθρωπος, με το μυαλό, την ψυχή και το σώμα, που δεν έχουν τα υπόλοιπα ζωντανά αυτής της Γης, προσπαθεί να επιβιώσει, δημιουργώντας πάντα καλύτερες συνθήκες για τον ίδιο και την οικογένειά του. Στην προσπάθειά του να βελτιώσει, όσο μπορεί, τη ζωή του, **έχασε το μέτρο**, βγήκε από τη ρότα της ισορροπίας και καβάλησε το άτι της υπεροψίας. Υπεροψία που προκλήθηκε από τη λάμψη των χρημάτων, την ευκολία που αυτά προσφέρουν. Το αδηφάγο μάτι και το σύνδρομο του ανικανοποίητου τον χτύπησε ξαφνικά.
Ξαφνικά, αλήθεια; Μα, από τότε που θυμάται τον εαυτό του, πάλευε για να «πιάσει την καλή». Το άπιαστο όνειρο έγινε πια πραγματικότητα. Ακριβά ρούχα, ακριβά αξεσουάρ, ακριβά αυτοκίνητα και κινητά τηλέφωνα μην το ξεχνάμε, το απόλυτο όνειρο του Νεοέλληνα είναι το ακριβό αυτοκίνητο και το ακριβό κινητό— ακριβά εστιατόρια, ακριβά ταξίδια. Τέρμα πια η μιζέρια, τώρα ΜΟΝΟ τα καλύτερα. Γιατί τα καλύτερα αξίζουν στον καλύτερο. Και όλα αυτά τα κατάφερε στην πλάτη του διπλανού, του συμμαθητή, του συμφοιτητή, του συνανθρώπου. Αλλά τι μας νοιάζει για αυτόν; Δεν πάει να πνιγεί καλύτερα;
Η πρώτη φάση συνειδητοποίησης από τον άνθρωπο, ότι δεν είναι υπεύθυνος. Κατάλαβε ξαφνικά ότι δεν είναι υπεύθυνος τελικά για τίποτα. Τί φταίει αυτός, που οι υπόλοιποι είναι κατώτεροί του; Που δεν είχαν το κουράγιο και δεν πάτησαν επί πτωμάτων, για να φθάσουν στην επιτυχία; Που δεν φίλησαν «κατουρημένες ποδιές», προκειμένου να πραγματοποιήσουν το στόχο τους; Που δεν έβαλαν πρώτα την επαγγελματική τους καριέρα και μετά τις αξίες της ζωής; Που παραμέλησαν και αγνόησαν συναδέλφους, γονείς, σύζυγο και παιδιά, για να καταφέρουν να πάρουν στο τέλος του χρόνου το παχυλό μπόνους από την εταιρεία; Είναι δυνατόν το μπόνους να είναι λιγότερο σημαντικό από το σπίτι και την οικογενειακή ατμόσφαιρα, την πρώτη κουβέντα του παιδιού σου, που μόλις άρχισε να μιλάει; Και

όμως είναι!
Η δεύτερη φάση συνειδητοποίησης, ότι είναι, οριστικά και αμετάκλητα, υπεύθυνος. Υπεύθυνος για όλα, αλλά πάνω από όλα, **για την κοινωνία που δημιούργησε, για τα παιδιά που μεγάλωσε**, τα οποία δεν έχουν περάσει παρά μερικές ώρες μαζί του, για τα «κακώς κείμενα», που ποτέ δεν διόρθωσε. **Δεν είχε χρόνο**. Αυτό είναι, ο χρόνος δεν ήταν αρκετός. Σκοτάδι πίσσα. Απογοήτευση. Αγανάκτηση. Μηδενισμός.

(Πηγή: «Χριστιανική», 8/1/2009)